

Drazí!

V pondělí 14. ráno ležel u mého talíře 1. dopis! Dnes přišly prvně noviny od Mme. Nichols, z 5.-9. ledna. Dopis šel tedy pět dní, telegram 3 dny.

Nepíšeš, Olgo, zdali Sonntag našel v Drážďanech svou matku a co zařídil. Moc mě to zajímá. S jeho sestrou se tu nesečkám, nemá to pro moji missi význam a na návštěvy nemám kdy. Věc se nyní vykristalizovala v ten smysl, že jediná organizace, která může podniknout akci pro přijetí něm. dětí ve spojeneckém pásmu, je Brit. Červ. kříž, který však uvítá pomoc COBSRA (dobrovolných organizací zdejších). Nemá tedy smysl se rozptylovat a ztrácet čas.

V neděli 13. byl jsem na obědě u Elsy a rozloučil se se Sylvou a s Pavlíkem, kterým končí prázdniny a odjíždějí do nových škol. Elsa mi spravila punčochy, zatím co jsem jí pověděl všecky novinky sedm let staré. Zajímá se o možnost práce s námi (u nás); přec jen by se ráda vrátila a pracovala s námi. Práce v Unře ji unavuje a nezajímá.

Odpoledne jsem jel do Golders Green navštívit 83letou Joan Fryovou, která nám kdysi přednášela v Milíčově domě. Je velmi čilá dosud, ačkoli utrpěla otřes při výbuchu pumy před jejím domem. Dala se velmi podrobně informovat o naší práci.

V pondělí dopoledne měl jsem 1 1/2 hod. trvající rozhovor se sekretářkou brit. Červ. kříže (Foreign Relations Department) Miss Warner. Nato jsem měl schůzku s Rev. Schwabacherem v Catfordu, jehož rodiče a přátelé potřebují pomoci. Jsou postiženi opatřeními proti Němcům v ČSR. Doporučil jsem jej na Miss Warner a řed. Charity v Praze Dr. Olivu.

Pak jsem byl přijat naším velvyslancem Dr. Jiřím Lobkowitzem. Je vzhledem i chováním pravý aristokrat. Přijal mne velmi přátelsky, hodně se vyptával a chtěl, abych šel večer k jeho ženě, která je původem Irčanka. Protože jsem měl ale na večer již sjednanou schůzku, musel jsem odmítnout. Slíbil mi veškerou možnou pomoc. Chtěl, abych mu hned napsal všecko co chci; řekl jsem, že si to rozmyslím.

Večer zavedl mne manžel dcery Dra Arnsteina z Karlína (švagr pí. Cantorové) Herr Lauermann, který tu žije jako sudetský Němec v emigraci, k jedné své známé Angličance, kde jsem se sešel s Wenzel Jakschem. Vyměnili jsme si názory. To jest, každý jsme si nechal svoje, ale vzájemná informace jistě nám oběma posloužila. Uznal, že z hněvu a hořkosti nedá se dělat politika. Myslí, že je realista, když vidí věci, jaké jsou dnes. Já sebe nazývám realistou proto, že vidím reality, jaké budou. Zdá se, že mu to bylo nové.

Dnes v úterý ráno volal mne Lobkowitz (zde mu říkají princ a titulují excellence), jestli prý bych přišel k jeho ženě v poledne. Měl jsem sice ujednaný oběd s Barbarou Duncan Harris (která Olgu srdečně pozdravuje), ale bylo mi to hloupé podruhé odřící a tak jsem nechal milou, dobrou Barbaru stranou a šel k paní velvyslancové. Byl jsem u ní skoro do 1/2 2, měla veliký zájem o naše poměry, naší práci. Ukázala mi fotografie svých synů Dominika, Olivera, Martina, kteří jsou t.č. v Americe (máma!) a slíbila mi všecku pomoc. Především uložila svému muži, aby zprostředkoval telefonicky ujednání s britským a čsl. Křížem a ujedná moji schůzku s majorem Denkem, delegátem Českosl. vojenské misse v Londýně, který bude vyjednávat transport dětí a matek od nás do spojeneckého pásma se

spojeneckými vojsky. Ještě mám v záloze matku naší Nicholsové, ale tu si nechávám naposledy, až nastane mi potřeba jednat s britskými úřady. – Odpoledně měl jsem ve Friends – Housu dlouhý rozhovor s Karlin Capper Johnsonem, který rovněž posílá srdečné pozdravy Olze. Měl mnoho otázek o našich poměrech a je- jako snad všichni naši přátelé zde – znepokojen poměry u nás, zejména vzhledem k zacházení s Němci. Tady teprve vidím, jak jsme ztratili mravní trumfy, které nám získali Hus – Komenský – Masaryk, i mravní statečnost za této války. Člověk by si rval vlasy nad tou naší zbedněností!

K večeru měl jsem schůzku s Dr. Koblerem a jeho ženou. Pracuje vědecky, žije z podpor. Jeho syn má dobré místo v USA, chystá se tam přesídlit. To zas bylo vyprávění! Byl jsem rád, když jsem ujížděl tubou na Liverpool a vláčkem do mého milého Bushu. Manželé Brownovi oba stůňou, mají chřipku. Runham s Grace darovali mi krásnou aktovku. Už tady mám 4 piksly zrnkové kávy (pravé!), které jsem dostal jako dárky od různých lidí zde; prý vědí, že my ebrouďáci pijeme kávu. Tak jestli to někde nerozdám, tak se bude mít Anička Poh. dobře. Zmínka o Jiřím Weissovi mne potěšila.

Právě telefonovala pí. Lobkowitzová. Mluvila s maj. Denkem, který mne zítra očekává. Pak mám zas přijít k ní. Mám nějak na velvyslankyně štěstí. Ale je už 11 a půjdu spat.

Modlím se za Vás a naše dílo. Budte zdraví a silni!

Váš Přemysl.

Obrať!

John Fry přeje si, abychom pátrali po:

Frau Dr Käthe Dehn, Herr Willy Dehn, manželé s 2 dětmi, posl. bydliště Tillburg, Pilgrimweg 45, Dánsko, byli deportováni jako židé z Dánska do Terezína. (*Dle Groaga bude jistě zas na staré adrese v Dánsku; z Dánské skupině v Terezíně skoro všichni se vrátili, pozn. psaná rukou O. Fierzové*)

Dostala pí. Lerchová uvolnění bytu, jak jsem o to žádal konsula Dr. Nováka?

Kdyby měl p. Schubert (překladatel mé „Ruky“) těžkosti s bytem (byl mu rovněž obstaven), pak prosím Fedora, aby lask. navštívil kons. Nováka (min. vnitř, Letná, III. p. vpravo) a mým jménem ho požádal o uvolnění.

Data: Prof. Robert Schubert, bydlí Praha XIX, Bučkova 19, má pouze pokoj, kuchyň, předsíň, značka zajišťovací Pol. rev. 24, 27-28.

Žádost o odjištění podal 10. XII. 45 min. vnitř, čj V 14, přiložil doklady, že byl vyňat z ustanovení proti Němcům. Jeho žena je židovka, nedal se s ní ani pod nátlakem rozvést, byl zato v prac. táboře, prokázal protinacistickou činnost.

Prosím Tučka, aby (jestliže tak již neučinil)

a) vrátil M. Domu půjčku 100.000 Kč,

b) vyplatil Olze moji odměnu.

Kdyby Fedor mluvil s kons. Novákem, ať se nezmiňuje o mém vyjednávání o odsun dětí a matek. Střeží žárlivě svou kompetenci a mohl by rušivě zasáhnout, než věc bude hotova. Chci ho postavit před fait accompli.

CAPP-00212 ČAPP kart.40